

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 14. decembra 2018.godine

Br. ref.:RK 1301/18

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI76/18

Podnosilac

Pjetër Boçi

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova PML. br. 279/2017 od
26. marta 2018. godine i rešenja Apelacionog suda Kosova
PN. br. 462/2018 od 28. maja 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija, i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je Pjetër Boçi iz Šendina, Republika Albanija, sa prebivalištem u Prištini (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava:

- a) Presudu Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) PML. br. 279/2017 od 26. marta 2018. godine, kojom je odbijen, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti podnet protiv presude Apelacionog suda Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud) PAKR. br. 70/17 i presude Osnovnog suda u Prizrenu (u daljem tekstu: Osnovni sud) P. br. 206/2015, i
- b) Rešenje Apelacionog suda PN. br. 462/2018 od 28. maja 2018. godine, kojim je odbijena žalba na rešenje Osnovnog suda PKRS. br. 157/2017 o odbijanju zahteva za preispitivanje krivičnog postupka.

Predmetna stvar

- 3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenih odluka, kojima su podnosiocu zahteva navodno povređena prava garantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), kao i članom 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava.

Pravni osnov

- 4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).
- 5. Dana 31. maja 2018. godine, Sud je na administrativnoj sednici usvojio izmene i dopune Poslovnika, koji je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo dana 21. juna 2018. godine i stupio na snagu 15 (petnaest) dana nakon njegovog objavljivanja. Sledstveno, pri razmatranju zahteva Sud se poziva na pravne odredbe novog Poslovnika koji je na snazi.

Postupak pred Ustavnim sudom

- 6. Dana 4. juna 2018. godine, Sud je primio zahtev podnosioca zahteva.
- 7. Dana 8. juna 2018. godine, podnosilac zahteva je dopunio zahtev dodatnim dokumentima.
- 8. Dana 16. juna 2018. godine, okončan je mandat sudijama: Snezhani Botusharova i Almiru Rodriguesu. Dana 26. juna 2018. godine, okončan je mandat sudijama: Altayu Suroyu i Ivanu Čukaloviću.
- 9. Dana 9. avgusta 2018. godine, predsednik Republike Kosovo je imenovao nove sudije: Bajram Ljatifi, Safet Hoxha, Radomir Laban, Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi.

10. Dana 10. avgusta 2018. godine, podnosilac je dopunio zahtev dodatnim dokumentima.
11. Dana 16. avgusta 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi.
12. Dana 14. septembra 2018. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od njega da dostavi Sudu punomoćje kojim se dokazuje da je zastupnik koji je naveden u zahtevu ovlašćen da zastupa podnosioca pred Sudom i sudske odluke koje se odnose na njegov zahtev za odbacivanje optužnice podnet Osnovnom sudu.
13. Istog dana, Sud je obavestio Vrhovni sud i Apelacioni sud o registraciji zahteva.
14. Dana 20. septembra 2018. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu dokumenta koja je tražio i obavestio Sud *“sada u ovom procesu nemam advokata”*. Podnosilac je takođe obavestio Sud o svojoj novoj adresi.
15. Dana 22. novembra 2018. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.
16. Istog datuma, podnosilac zahteva je obavestio Sud da se više ne nalazi na prethodnoj adresi i u vezi s tim, naveo novu adresu.

Pregled činjenica

17. Dana 21. maja 2011. godine, Okružno tužilaštvo u Prizrenu (u daljem tekstu: Okružno tužilaštvo) je rešenjem HP. br. 119/2011, pokrenulo istragu protiv podnosioca zahteva i nekoliko drugih lica, pod osnovanom sumnjom da je podnosilac za vreme dok je radio kao instruktor u auto-školi “Geni” u Prizrenu, izvršio krivična dela iz članova 343. [Primanje mita], 332. [Falsifikovanje isprava], 274. [Organizovani kriminal] i 23. [Zajedničko izvršenje] Privremenog krivičnog zakona Kosova (u daljem tekstu: KZK).
18. Dana 12. septembra 2011. godine, okružni tužilac je rešenjem HP. br. 119/2011, obustavio istragu protiv podnosioca u vezi sa krivičnim delima iz člana 274. [Organizovani kriminal] i 23. [Zajedničko izvršenje], uz obrazloženje da ne postoji razumna sumnja da je podnosilac zahteva izvršio ta krivična dela.
19. Dana 17. marta 2014. godine, Osnovno tužilaštvo u Prizrenu-Odeljenje za teška krivična dela (u daljem tekstu: Osnovno tužilaštvo) je optužnicom PP. br. 3409/11-II, optužilo podnosioca zahteva zbog osnovane sumnje da je izvršio krivična dela iz članova 343. [Primanje mita] i 345. [Razmena usluga] KZK-a. Naime, Osnovno tužilaštvo je optužilo podnosioca da je u svojstvu instruktora u auto-školi “Geni” primao novac od kandidata za vozačku dozvolu, obećavajući im da će položiti testove uz pomoć ispitivača iz Ministarstva transporta i telekomunikacija.

20. Dana 27. maja 2014. godine, podnosilac zahteva je podneo Osnovnom sudu zahtev za odbacivanje optužnice Osnovnog tužilaštva PP. br. 3409/11-II, obrazlažući, između ostalog, da je u vezi sa istim krivičnim delima, dana 12. septembra 2011. godine, rešenjem HP. br. 119/2011, obustavljena istraga protiv podnosioca zahteva. Iz tog razloga se po njegovim rečima ova istraga ne može ponovo otvoriti.
21. Dana 16. jula 2014. godine, Osnovni sud u Prizrenu (u daljem tekstu: Osnovni sud) je rešenjem P. br. 66/2014 odbio zahtev podnosioca za odbacivanje optužnice, utvrđujući da se ne radi o presuđenoj stvari u odnosu na podnosioca jer je istraga obustavljena samo za krivično delo organizovani kriminal izvršeno u saizvršilaštvu, a ne i za krivična dela primanje mita i vršenje uticaja.
22. Dana 7. decembra 2016. godine, Osnovni sud je presudom P. br. 206/2015, oglosio podnosioca zahteva krivim za izvršenje krivičnog dela iz člana 343. [Primanje mita] KZK-a i osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) meseci, a oslobodio ga od optužbe za krivično delo predviđeno članom 345. [Razmena usluga] KZK-a.
23. Podnosilac zahteva je izjavio žalbu protiv presude Osnovnog suda (P. br. 206/2015), zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji.
24. Žalbu je izjavilo i Osnovno tužilaštvo zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i u vezi sa krivičnom sankcijom za krivično delo za koje je podnosilac oglašen krivim.
25. Dana 15. septembra 2017. godine, Apelacioni sud je presudom (PAKR. br. 70/17), odbio žalbe Osnovnog tužilaštva i podnosioca zahteva i potvrdio gore navedenu presudu Osnovnog suda (P. br. 206/2015).
26. Apelacioni sud je po službenoj dužnosti preinačio presudu Osnovnog suda u odnosu na krivično delo - vršenje uticaja, tako što je odbio optužnicu jer je nastupila apsolutna zastarelost.
27. Podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude Osnovnog suda (P. br. 206/2015) i presude Apelacionog suda (PAKR. br. 70/17), zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i povrede krivičnog zakona, navodeći, između ostalog, da on na osnovu odredaba Krivičnog zakona nije imao status "službenog lica" kao što su odlučili Osnovni i Apelacioni sud. Državni tužilac je podneskom KMLP. II. br. 194/2017, podneo odgovor na zahtev podnosioca i predložio da se isti odbije kao neosnovan.
28. Dana 26. marta 2018. godine, Vrhovni sud je presudom (P. br. 279/2015) odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca zahteva podnet protiv presude Osnovnog suda (PKR. br. 540/2011) i presude Apelacionog suda (PAKR. br. 70/17).

29. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je podneo Osnovnom sudu zahtev za preispitivanje krivičnog postupka u vezi sa njegovim slučajem i predočio dodatne dokaze.
30. Dana 10. maja 2018. godine, Osnovni sud je rešenjem PKRS. br. 157/2017 odbio kao neosnovan zahtev podnosioca za preispitivanje krivičnog postupka.
31. Podnosilac zahteva je izjavio žalbu na rešenje Osnovnog suda (PKRS. br. 157/2017), zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona i odredaba člana 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima.
32. Dana 28. maja 2018. godine, Apelacioni sud je rešenjem (PN. br. 462/2018) odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca protiv rešenja Osnovnog suda (PKRS. br. 157/2017), jer je smatrao da nisu ispunjeni zakonski uslovi za prepisivanje krivičnog postupka.

Navodi podnosioca zahteva

33. Podnosilac zahteva tvrdi povredu svojih prava garantovanih članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava i člana 6. EKLJP-a, kao i povredu odredaba KZK-a.
34. Podnosilac zahteva navodi da je tužilaštvo, nakon što je obustavilo istragu pravosnažnim rešenjem (PP. br. 119/2011 od 12. septembra 2011. godine), dana 17. marta 2014. godine podiglo optužnicu *“za ista dela, zbog istih činjenica, bez ijedne nove činjenice ili dokaza, odnosno bez ikakvog zakonskog osnova”*.
35. Podnosilac zahteva navodi da Osnovni sud *“u postupku [protiv njega] krši član 102. Ustava”* citirajući ovaj član Ustava u svom zahtevu.
36. Podnosilac dalje navodi da su ga redovni sudovi bez zakonskog osnova okarakterisali kao *“službeno lice”*, dodajući *“Vrhovni sud je sud koji je imao još jedan službeni dokument koji je izdat [...] kojim se čisto utvrđuje da je pravosnažna odluka [koja se odnosi na njegovu osudu] protivzakonita i da je Vrhovni sud dužan da komentariše i tumači zakonske institute, na osnovu kojih sam nepravедno tretiran kao službeno lice”*.
37. Što se tiče postupka za preispitivanje krivičnog postupka, podnosilac navodi *“Osnovni sud nije razmotrio dokument koji je Ministarstvo infrastrukture izdalo na moj zahtev i ne pristupa realno osnovu i pravu da se dozvoli ponavljanje krivičnog postupka da bi se dala prilika pravičnom i zakonitom utvrđivanju ove stvari”*.
38. Podnosilac, takođe, tvrdi da je jedan od sudija koji je učestvovao u veću Apelacionog suda povodom zahteva za preispitivanje postupka, učestvovao i u veću Apelacionog suda u postupku za oglašavanje podnosioca zahteva krivim, zbog čega postavlja pitanje *“kako mogu da očekujem da ovaj sudija prihvati novi dokaz?”*

39. Podnosilac na kraju traži od Suda da utvrdi da su redovni sudovi prekršili krivični zakonik i zakonik o krivičnom postupku, kao i njegova prava predviđena Ustavom, a traži i da se njegov predmet vrati na ponovno suđenje.

Prihvatljivost zahteva

40. Sud prvo razmatra da li zahtev ispunjava uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovnikom.

41. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

42. Sud se poziva i na član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuje:

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”

43. Sud se poziva i na član 48. [Tačnost podneska] Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

44. Sud se takođe poziva i na stavove (1) (b), (2) i 3 (b) pravila 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika, koji propisuju:

“(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

(b) ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke,
[...]

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

(3) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim pod sledećim uslovima:

[...]

(b) kada zahtev nije ratione materiae u skladu sa Ustavom;
[...]”.

45. Sud podseća da su u vezi sa slučajem podnosioca zahteva vođena tri postupka:

a) postupak za odbacivanje optužnice;

b) krivični postupak u kojem je podnosilac zahteva oglašen krivim za krivično delo primanje mita, i

c) postupak za preispitivanje krivičnog postupka.

46. Iz tog razloga, Sud će prilikom ocene prihvatljivosti tretirati ova tri postupka odvojeno.

a) Postupak za odbacivanje optužnice

47. U vezi sa ovim postupkom, podnosilac zahteva navodi da je protiv njega podignuta optužnica za ista krivična dela za koja je istraga obustavljena pravosnažnim rešenjem tužilaštva PP. br. 119/2011 od 12. septembra 2011. godine.
48. Sud primećuje da je ovaj navod podnosioca bio predmet razmatranja od strane Osnovnog suda nakon zahteva podnosioca za odbacivanje optužnice. Ovaj zahtev je Osnovni sud odbio rešenjem P. br. 66/2014, uz obrazloženje da optužnica nije podignuta u vezi sa krivičnim delima za koja je istraga obustavljena, već za druga krivična dela.
49. S tim u vezi, nakon zahteva Suda da dostavi odluke redovnih sudova koje se odnose na odbacivanje optužnice, podnosilac zahteva nije dostavio činjenice i dokaze koje je predočio u žalbi na rešenje P. br. 66/2014 pred Apelacionim sudom, kao što je poučen rešenjem Osnovnog suda P. br. 66/2014. Sud smatra da podnosilac nije iskoristio delotvorna pravna sredstva koja su na raspolaganju po važećim zakonima, u ovom slučaju žalbu, kako bi Apelacioni sud ocenio njegove navode o povredi zakona prilikom podizanja optužnice.
50. Shodno tome, Ustavni sud, u skladu sa načelom supsidijarnosti, ne može da oceni ovo pitanje kada nema dokaze da je ono prethodno pokrenuto i ocenjeno u redovnom postupku.
51. Princip supsidijarnosti zahteva da podnosilac iscrpi sve proceduralne mogućnosti u redovnom postupku, kako bi se sprečila povreda Ustava ili ako je do nje došlo, da se takva povreda ustavnih prava ispravi. Inače, podnosilac zahteva je odgovoran kada se njegov slučaj proglasi neprihvatljivim od strane Ustavnog suda, ako propusti da iskoristi redovne postupke ili propusti da prijavi povredu Ustava u redovnom postupku. Nekorišćenje ove mogućnosti će se shvatiti kao odricanje od prava da dalje osporava povredu i da se žali (vidi: rešenje u slučaju KI139/12, *Besnik Asllani*, ocena presude Vrhovnog suda, PKL. br. 111/2012 od 30. novembra 2012. godine, stav 45; vidi, takođe, *Selmouni protiv Francuske* [VV] § 74; *Kudla protiv Poljske* [VV] § 152; *Andrashik i drugi protiv Slovačke* [rešenje]).

b) Krivični postupak za oglašavanje podnosioca zahteva krivim

52. U vezi sa ovim postupkom, Sud utvrđuje da je podnosilac podneo zahtev kao ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu Vrhovnog suda Kosova PML. br. 279/2017 od 26. marta 2018. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe

naveo prava i slobode za koje tvrdi da su povređene, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.

53. Međutim, Sud primećuje da se navodi podnosioca o povredi prava na pravično suđenje odnose na način na koji su redovni sudovi primenili KZK i ZKPK, konkretno kako su redovni sudovi tretirali podnosioca zahteva kao "službeno lice" u suprotnosti sa zakonskim odredbama.
54. S tim u vezi, Sud podseća da je Vrhovni sud presudom PML. br. 279/2017 obrazložio svoju odluku, utvrđujući da podnosilac zahteva: *"osim što je bio zaposlen u auto-školi "Geni" kao službeno lice - instruktor - ovlašćen za pripremu kandidata za ispit, i to za praktični i teorijski deo, on je bio ovlašćen i za održavanje predavanja, kako teorijskih, tako i praktičnih. Prema odredbi člana 120. stav 2 KZRK-a, pod službenim licem se podrazumeva: [...] 2.2 ovlašćeno lice u državnom organu, poslovnom udruženju ili drugom pravnom licu, kome je po zakonu ili po drugim odredbama izdatim u skladu sa zakonom, vrši javno ovlašćenje; Iz ove odredbe se može razumeti da je [podnosilac zahteva] imao svojstvo službenog lica, zato su i u ovom pravcu ispunjeni svi elementi krivičnog dela koji se zahtevaju odredbama člana 343. stav 1 KZK-a"*.
55. Shodno tome, Sud primećuje da je nakon zahteva podnosioca za zaštitu zakonitosti, Vrhovni sud odbacio njegove navode o povredi KZK-a i ZKPK-a i podržao u potpunosti presudu Osnovnog, odnosno Apelacionog suda. Vrhovni sud je odgovorio na navode o povredama KZK-a i ZKPK-a pokrenute od strane podnosioca zahteva.
56. Sud podseća da Ustavni sud nema nadležnost da odlučuje o tome da li je podnosilac zahteva bio kriv za izvršenje krivičnog dela ili ne. Nema ni nadležnost da oceni da li je činjenično stanje pravilno utvrđeno ili da oceni da li su sudije redovnih sudova imale dovoljno dokaza da utvrde krivicu podnosioca zahteva (vidi, slučaj KI68/17, podnosilac: *Fadil Rashiti*, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 2. juna 2017. godine, st. 50).
57. U tom smislu, Sud naglašava da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost), navodno počinjenim od strane Vrhovnog suda ili bilo kog drugog suda nižeg stepena, osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Sud, dalje naglašava da nije njegov zadatak prema Ustavu da deluje kao sud "četvrtog stepena" u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: *mutatis mutandis*, slučaj *Akdivar protiv Turske*, br. 21893/93, presuda ESLJP-a od 16. septembra 1996. godine, stav 65, slučaj *Khan protiv Ujedinjenog kraljevstva* br. 35394/97, ESLJP, presuda od 4. oktobra 2000. godine, stav 34; vidi, takođe, slučaj KI70/11, podnosilac: *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
58. Sud primećuje da obrazloženje Vrhovnog suda koje se odnosi na navod podnosioca zahteva o povredi krivičnog zakona i zakona o krivičnom postupku

predstavlja jasno obrazloženje, te nakon razmatranja svih postupaka, Sud, takođe, utvrđuje da postupci pred redovnim sudovima nisu bili nepravilni ili proizvoljni (vidi: *mutatis mutandis*, slučaj *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).

59. Sud podseća da sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom odluka redovnih sudova ili pominjanje članova Ustava nije dovoljno da se izgradi tvrdnja o povredi Ustava. Kada se navode takve povrede Ustava, podnosilac zahteva treba da obezbedi obrazložene tvrdnje i uverljive argumente (vidi: rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, *Abdullah Bajqinca*, KI136/14, stav 33).
60. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi člana 102. [Opšta načela] Ustava, Sud podseća da je opšti princip da članovi Ustava koji direktno ne regulišu ljudska nemaju nezavisno dejstvo, pošto njihovo dejstvo važi isključivo za "uživanje prava i sloboda" garantovanih odredbama Poglavlja II i III Ustava. Shodno tome, ovaj član se ne može samostalno primeniti ukoliko činjenice u predmetu ne spadaju u delokrug najmanje jedne ili više odredaba Ustava koje se odnose na "uživanje ljudskih prava i sloboda" (vidi: *inter alia*, *E.B. protiv Francuske* [VV], st. 47, presuda od 22. januara 2008. godine; *Vallianatos i drugi protiv Grčke*, st. 72, presuda ESLJP-a od 7. septembra 2013. godine; takođe, slučaj KI67/16, podnosilac zahteva *Lumturije Voca*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. januara 2017. godine, st. 128).
61. Shodno tome, Sud utvrđuje da podnosilac zahteva nije potkrepio svoju tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, kao i članom 102. Ustava u postupku u kojem je oglašen krivim za krivično delo - primanje mita.

c) Zahtev za preispitivanje krivičnog postupka

62. Što se tiče zahteva za preispitivanje krivičnog postupka, podnosilac je podneo zahtev kao ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje Apelacionog suda Kosova PN. br. 462/2018 od 28. maja 2018. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naveo prava i slobode za koje tvrdi da su povređene, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.
63. U vezi sa ovim postupkom, podnosilac navodi da redovni sudovi nisu razmotrili dokument koji je izdalo Ministarstvo infrastrukture i nisu dozvolili preispitivanje postupka u slučaju podnosioca iako su za to bili ispunjeni zakonski uslovi. Takođe, on osporava i sastav veća Apelacionog suda koje je odlučilo za preispitivanje krivičnog postupka protiv podnosioca zahteva, pošto je prema njemu, jedan od sudija koji je učestvovao u veću Apelacionog suda tokom krivičnog postupka bio član i u veću Apelacionog suda u vezi sa zahtevom za preispitivanje postupka.
64. S tim u vezi, Sud primećuje da je poslednja odluka koja se odnosi na zahtev podnosioca za preispitivanje krivičnog postupka zapravo rešenje Apelacionog suda PN. br. 462/2018 od 28. maja 2018. godine, kojim je odbijen zahtev

podnosioca za preispitivanje krivičnog postupka protiv rešenja Osnovnog suda
PKR. br. 157/2017 od 10. maja 2018. godine.

65. Sud primećuje da redovni sudovi u ovom postupku odlučuju samo o ispunjenju proceduralnih zahteva za preispitivanje krivičnog postupka, a ne o meritumu predmeta.
66. Sud takođe ponavlja da se u skladu sa članom 53 [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava "*Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava*".
67. Što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje, Sud, pozivajući se na sudsku praksu ESLJP-a i svoju sudsku praksu, ponavlja da se član 31. Ustava i član 6. EKLJP ne primenjuju na zahteve za ponovno pokretanje ili ponavljanje postupka (vidi: po analogiji, slučajeve Ustavnog suda: KIO7/17/15, *Pashk Mirashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. juna 2017. godine, stav 64; KI80/15, 81/15 i 82/15, *Rrahim Hoxha*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. decembra 2016. godine, stav 31; vidi, takođe, slučajeve ESLJP-a, *inter alia*, *Dowsett protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 8559/08, rešenje o neprihvatljivosti od 4. januara 2011. godine, *Sablon protiv Belgije*, br. 36445/97, presuda od 10. aprila 2001. godine, stav 86).
68. Pored toga, Sud podseća na sudsku praksu ESLJP-a koja utvrđuje da se član 6. ne primenjuje na postupke preispitivanja slučaja jer osoba čija je kazna postala pravosnažna i koja podnese zahtev da se ponovo pokrene njen slučaj nije „optužena za krivično delo“ u smislu tog člana (vidi: slučaj ESLJP-a, *Franz Fischer protiv Austrije*, br. 27569/02, rešenje o neprihvatljivosti od 6. maja 2003. godine).
69. Sud naglašava da usklađenost *ratione materiae* zahteva sa Ustavom potiče iz materijalne nadležnosti Suda. Pravo na koje se poziva podnosilac zahteva mora biti zaštićeno Ustavom kako bi ustavna žalba bila *ratione materiae* u skladu sa Ustavom. Međutim, Ustav ne garantuje podnosiocu zahteva pravo na ponovno pokretanje ili ponavljanje postupka (vidi, po analogiji, slučajeve Ustavnog suda: KIO7/17/15, *Pashk Mirashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. juna 2017. godine, stav 66; KI80/15, 81/15 i 82/15, *Rrahim Hoxha*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. decembra 2016. godine, stav 33).
70. Shodno tome, Sud smatra da žalbe podnosioca u pogledu odbijanja redovnih sudova da preispitaju krivični postupak nisu *ratione materiae* u skladu sa članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a.

Zaključak

71. Sud u skladu sa članom 47. i 48. Zakona i pravilom 39 (1) (b), (2) i (3) (b) Poslovnika, utvrđuje da zahtev podnosioca:
 - (i) što se tiče navoda da je u njegovom slučaju obustavljena istraga i sledstveno podignuta optužnica bez zakonskog osnova, nisu iscrpljena pravna sredstva predviđena zakonom;

(ii) što se tiče navoda podnosioca da u krivičnom postupku nisu pravilno primenjene odredbe koje se odnose na odrednicu "službeno lice", podnosilac zahteva nije dovoljno potkrepio svoju tvrdnju o povredi prava na pravično suđenje, i

(iii) što se tiče navoda podnosioca zahteva koji se odnosi na preispitivanje krivičnog postupka, zahtev nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 47. i 48. Zakona i u skladu sa pravilom 39 (1) (b), (2) i (3) (b) Poslovnika, 22. novembra 2018. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

